

J. N. Hansen: Jeg vilde ikke under nærværende Omstændigheder have reist nogen Indsigelse imod, at Sagen kom for, men efterat denne Forhandling nu er reist og navnlig efter den Modstand, man sætter imod denne Bestræbelse, kan jeg dog ikke forholde mig aldeles taus dertil. Jeg havde allermindest ventet mig nogen Modstand fra den ærede sidste Taler's Side, thi jeg troede, at hvad der påsæredes de sidste Dage i Rigsraadet, stod saa klart for ham, at han ikke vilde kunne komme til at brede Andre, om de gjorde det Samme, som da fandt Sted, og hvori den ærede Taler selv deeltog. Da blev netop en meget vigtig Sag standset i det sidste Møde, fordi Minoriteten gjorde sin Ret gjældende til at nægte, at den maatte komme for, og den ærede Rigsdagsmand tog selv Deel i denne Forholdsregel ved ikke at afgive sin Stemme. Sagen ligger jo for her og man er altsaa ikke, som den ærede Rigsdagsmand fra Viborg (Bregendahl) sagde, uberettiget til at benytte denne Ret; thi dersom man var det, vilde jo Spørgsmaalet, om man vil tillade Sagens Fremme eller ikke, slet ikke være kommet frem. Det forekommer mig derfor, at naar Spørgsmaalet kommer frem, er man berettiget til at besvare det med Ja eller Nei, som man vil, og Ingen skal kunne sige, at man mangler en Berettigelse. Med Hensyn til den moralske Berettigelse, som den ærede Rigsdagsmand taler om, da skal jeg bemærke, at det er meget vanskeligt i saadanne parlamentariske Forhandlinger at ville stille sin Mening op som den, der er den meest moralske; det beroer grumme meget paa, hvorledes Forholdene ere og af hvad Bestaaenhed den paagjældende Sag er, thi man kommer selv meget let til ved en anden Leilighed at deeltage i en Handling, som man under en tidligere Sag har meent ikke var ganske moralsk. Forholdene verle jo, og ligesom man staaer paa den ene eller anden Side, er man selv meer eller mindre tilbøielig til at troe, at man staaer paa den moralske Side; men da Forholdene, som sagt, ere verlende og omskiftelige, troer jeg ikke, at der fra dette Standpunkt kan siges det Allermindste imod, isald der er en Minoritet, som jeg forresten ikke veed, der vil standse den foreliggende Sag paa denne Maade.

Jeg kan derfor ikke give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at der skulde være nogen moralsk Uberettigelse i at gaae frem paa denne Maade. Den ærede Rigsdagsmand har henvist til, at dersom der er en Majoritet for Loven, saa vil denne nok være modtagelig for Minoritetens Grunde, dersom de ere værd, at der bliver lagt Mærke til dem, og i saa Fald kan Majoriteten altsaa blive forandret til en Minoritet, hvis aarsag Loven kan blive forkastet. Jeg er overbevist om, at den ærede Rigsdagsmand vil kunne vide, hvad jeg maa svare dertil, uden at jeg behøver at give noget Svar. Den ærede Rigsdagsmand er saa velbeskændt med vore Forhandlinger her paa Rigsdagen i de mange Aar, vi have siddet her, at han fuldstændig vil vide, hvad jeg maatte svare, ligesom jeg ogsaa complet veed, hvorledes han, isald jeg havde yttret noget Saadant, vilde have imødegaaet mig, og jeg troer derfor ikke, at jeg for Thingets ærede Medlemmer behøver at anføre Noget, thi det ligger jo klart for, hvad der kan anføres derimod. Jeg har forlangt Ordet for at reservere os imod den Beskyldning, der blev udfæstet, at man ved i dette Møde at stemme imod denne Sags Fremme skulde gjøre Noget, der enten var moralsk eller parlamentarisk uberettiget.

Æscherning: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Æscherning: Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at i den Sag i Rigsraadet, som den ærede Rigsdagsmand sigter til, var der aldeles ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Sagen skulde behandles eller ikke, den blev behandlet og der blev afstemt over den.

Formanden: Rigsdagsmanden for Sorø Amts 5te Valgkreds har Ordet.

Frolund: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds har Ordet.